

съ хубави зелени шапчици, съ зелени намѣтки и съ кжд-
рави коси. А сестричетата ми бѣха съ бѣли роклички, съ
бѣли вѣнчета на главитѣ, съ бѣли герданчета на шийкитѣ.

Една сутринь ни дойдоха гости. Тѣ ни събудиха съ
пѣсенъта си. Какви сладки пѣсни научихме отъ тѣхъ! А
после се загубиха нейде и се върнаха чакъ привечеръ.
Нощуваха при насъ и рано-рано заминаха. И почнаха да
отиватъ, да се връщатъ, да отиватъ, да се връщатъ . . .

Листенцето пое дѣха си, замисли се малко и продължи:

— Една чудна, лека кжщичка си направиха пѣснопой-
цитѣ. Колко се радвахме ние на кжщичката! Скрихме я,
да се не вижда отъ никжде. Наша кжщичка бѣше тя. А
когато отъ прозорцитѣ ѝ се подадоха четири главички,
ние зяпнахме отъ очудване . . . Имахме си нови другар-
чета! . . . Двамата пѣснопойци — бащата и майката — ни
приспиваха нощемъ съ пѣсни.

Ние порастнахме. Сестричкитѣ ни смѣниха дрехитѣ си
отъ бѣли на червени и станаха още по-хубави.

Една сутринь цѣлото семейство пѣвци се сбогуваха
съ насъ, извиха се надъ главитѣ ни и, когато слънцето
грѣйна, погледаха кжщичката, цѣлунаха ни по редъ и лит-
наха. Кжде ли отидоха?

Листчето пакъ се замисли, пакъ потрепна и каза:

— Само веднажъ дойдоха, но то бѣше отдавна, азъ
едвамъ си спомнямъ. Азъ вече дрѣмѣхъ . . . Но кжщич-
ката имъ още стои. Вижъ я, ей тамъ горе между дветѣ
клонки . . .

— А следъ това, — продължи листчето, — веднажъ
дойде едно прималѣло зайче. Предниятъ му десенъ кракъ
бѣше счупенъ. Чуваха се гърмежи въ гората, лаеха кучета . . .

И дойде изплашеното зайче, сви се подъ насъ и за-
близа раната си. Цѣль день и цѣла нощъ не мръдна то
отъ мѣстото си. А на разсъмване, когато падна росата,
ние го видѣхме да куца . . . Но, чакай, чакай! — извика
листчето. — Какво ти стана? Стой, стой подъ мене! Нали
ти е топло тука?

Но дивата пчелица отпусна крачката си и падна на
земята. Крилцата ѝ се свиха и не се разтвориха вече.

Листчето на малката сгърбена глогинка се уплаши:

— Стой! Азъ още не съмъ свършило приказката!